

ÚJ REND

**NSDAP/AO : PO Box 6414
Lincoln NE 68506 USA
www.nsdapao.org**

#1161

15.06.2025 (136)

Hitler a háborúban : Mi történt *valójában* ?

A.V. Schaerffenberg

8. rész

7. fejezet: Északi hódítás

A testvérek harcolni és ölni fogják egymást, az emberek megismerik a nyomorúságot. Egy fejsze-korszak, egy kard-korszak - pajzsokat fognak patintani - egy szél-korszak, egy farkas-korszak, a világ pusztulása előtt."

Az északi szibilla látomása (Kr. u. 800 körül)

A lengyel állam október eleji eltűnésével a nyugati szövetségesek hirtelen egy minden értelmét veszített hadüzenettel találták magukat szemben. Kibocsátásának célja Lengyelország megmentése volt, de az ország visszaszerzésének minden esélye örökre elveszett. Valójában a lengyelek "felszabadításáról" szóló minden beszéd elpárolgott, mert a felét Oroszország foglalta el, amelyet a franciák és a britek nem mertek szembeállítani. A határozatlanság és a bizonytalanság rossz közérzete telepedett Londonra és Párizsra. És a háború, amely keleten olyan drámai módon indult, a következő hat hónapban gyakorlatilag tétlenségbe mereve-

dett.

De ez idő alatt a Führer nem volt sem bizonytalan, sem bizonytalan. Minden rendelkezésére álló diplomáciai csatornán keresztül ismételtén értesítette a francia és brit hatóságokat, hogy visszavonul Lengyelországból (Danzig német város kivételével), és felfüggeszti az ellenségeskedést. E békeajánlatokra a szövetségesek süket fülekre találtak. Ennek megfelelően Hitler nyugaton előkészítette offenzíváját. Ezt olyan villámháborúszerű gyorsasággal kellett végrehajtani, hogy a harcoknak a lehető leggyorsabban véget vessen. Akárcsak Lengyelországban, tudta, hogy az idő ellene dolgozik. Németország nem rendelkezett az elhúzódo konfliktushoz szükséges nyersanyagkészletekkel. Emlékezett azokra a rendkívüli nélkülözésekre, amelyeket a hazai frontnak az első világháború alatt el kellett viselnie, olyan megpróbáltatásokra, amelyek végül összeroppantották a társadalmat, és 1918 novemberében az összeomláshoz vezettek. Nem kevésbé volt tudatában annak, hogy a lövészárkok veterán frontkatonájaként a statikus kimerítő harcok ebben a háborúban is ugyanúgy vereséget jelentettek, mint az előzőben.

Az offenzíva eredeti időpontja 1940. január 17. volt. De alig egy héttel a német hadművelet előtt annak részletei a szövetségesek kezébe kerültek, amikor a Luftwaffe egyik őrnagya, parancsot megszegve, a támadás szigorúan titkos másolatát egy kisrepülőgép fedélzetén vitte, amelynek pilótája a rossz időjárásban eltévedt, és Belgiumban szállt le. Az egész offenzívát el kellett vetni, és Hitler arra kérte tábornokait, hogy találjanak ki valami egészen mást. Néhány héttel később megdöbbenve értesült arról, hogy az első világháborúban a német nyugati fal vagy Siegfried-vonal és a francia Maginot-vonal közötti lövészárokharcok révén történő elhasználódás megismétlését javasolták. "Uraim", dühöngött, "ez 1940, nem 1914!". Miközben felvázolta saját elképzeléseit egy nyugati "villámháborúról", merő véletlenségből megtudta, hogy Erich von Manstein tábornok már elkészítette egy ilyen offenzíva terveit, amelyről a Führer sokáig nem is tudott.

Bár Manstein az "A" hadseregcsoport koblenzi főhadiszállásán volt a vezérkari főnök, háttérbe szorult, és egy homályos parancsnokságra helyezték át, a Stettinben megalakuló XXXVIII. hadtesthez, ahol gyakorlatilag elhallgattatták. A motorizált egységek dinamikus előrehaladására vonatkozó koncepciója az Ardenneken keresztül, egy tankok és a legtöbb más motorizált jármű számára járhatatlannak tartott területen keresztül, arra készítette a felettéseit, akik a Nagy Háború statikus lövészárkok-harc stratégiáiban ragadtak, hogy "megszabaduljanak egy betolakodótól", ahogy később mondta. Hitler, aki tisztában volt a vezérkar reménytelen függőségével az elavult taktikától (de még nem gyanakodott arra, hogy a vezérkar tagjai árulást követnek el ellene), február 17-én titokban találkozott von Mansteinnel. "Meglepő gyorsasággal - emlékezett vissza von Manstein - olyan szemponto-

kat ragadott meg, amelyeket a hadseregcsoporthoz már hónapok óta védett. Teljes jóváhagyását adta az elképzeléseimnek". A két férfi együtt dolgozta ki a május elejére tervezett új offenzíva minden pontját. A javasolt stratégiáik feltűnően hasonlóak voltak, de szükségszerűen kiegészítették egymást: A Führer átfogó elképzeléseinek részleteit von Manstein egészítette ki.

Míg Németország egyértelmű fölényben volt Lengyelországgal szemben, addig Hollandia, Franciaország és Nagy-Britannia egyesített erőivel szemben túlerőben volt. A német hadsereg 106 hadosztályával szemben a franciák egyedül 110 hadosztályt vetettek be. A brit expedíciós erővel, a belga és a holland hadsereggel kombinálva Hitler szárazföldi csapatai határozott számbeli hátrányban voltak. Ráadásul a Wehrmacht technikailag egyenrangú volt a szövetségesek felszerelésének nagy részével, vagy felülmúlta azt. Például a 32 tonnás francia *char de manoeuvre* B1 bis, a maga 75 mm-es hauborkájával a világ legjobb harckocsija volt, messze felülmúlva a Pzkw II 2 cm-es lövegét, amelyet Innes úgy jellemzett, mint "a német páncélos erők gerincét egészen a háború kezdetéig" (43). Valójában egy kiképző tank volt, amelyet jobb híján állítottak szolgálatba. A Wehrmacht páncélos hadosztályai olyan gyéren voltak feltöltve a Pzkw II-hez hasonló, technikailag elégtelen példányokkal, hogy nagymértékben támaszkodtak arra a néhány, bár elavult TNHP harckocsira, amelyeket az 1938-as válság után a cseh hadseregtől foglaltak le. Hasonlóan fölényes volt a gyors francia gyors (25 mph) *Somua* S-35 közepes harckocsi.

A francia légierő 1300, gyakran kiváló repülőgéppel büszkélkedhetett, mint például a kétmotoros támadó repülőgép, a Potez, és kiváló vadászgépekkel, különösen a Dewoitine 520, a Bloch 151 és a Morane-Saulnier 406-os. Még a kis holland légierő is a legmodernebb harci gépekkel repült, többek között az ikergépes Fokker G-I-vel. Ezek a megfontolások meggyőzték a francia légügyi minisztert, Guy La Chambre-t, hogy a Luftwaffe könnyen legyőzhető. Maurice Gamelin tábornok, a vezérkari főnök sem volt kevésbé magabiztos, amikor összehasonlította hét motorizált hadosztályát a németek öt gyengébb páncélos hadosztályával.

Egy nappal azelőtt, hogy Hitler találkozott von Mansteinnel, hogy konszolidálják erőfeszítéseiket egy új nyugat elleni támadási tervhez, a májusi menetrendje veszélybe került, amikor a brit *Cossack* romboló behatolt a norvégiai Jossingfjordba, hogy megtámadjon egy fegyvertelen német fogolyhajót, az *Altmarkot*. Norvégia figyelmen kívül hagyta saját szuverenitásának ezt a gyáva megsértését, de Hitler most már tisztában volt a szövetségesek skandináviai szándékaival. Az *Altmarkról* néhány fogoly megmentése, bár a *kozákok* fedősztorija volt, nem volt érdemes foglalkozni vele. Valódi jelentőséggel bírt Oslo britekkel való leleplezett összejárása.

Egy német katonai konferencián már 1939 decemberében a haditengerészeti hírszerzés tisztjei egy helyzetjelentésben feltárták, hogy a zsidó politikusok már megszegték a nemzetközi jogot Norvégia semlegességének megsértésével: " ... a jelenlegi norvég kormány titkos szerződést írt alá Nagy-Britanniával, amely szerint, ha Norvégia háborúba keveredik valamelyik nagyhatalommal, Nagy-Britannia invázióját norvég beleegyezéssel lehet végrehajtani. A partraszállást Stavanger közelében tervezik, és Kristiansandot javasolják lehetséges brit támaszpontnak. A jelenlegi norvég kormányt, valamint a Stortingot (parlamentet) és az egész külpolitikát a jól ismert zsidó Hambro (Carl Joachim Hambro, más néven "Hamburger") irányítja, aki Hore-Belisha (Nagy-Britannia zsidó hadügyminisztere) nagy barátja. A norvég nép szimpátiáját egy ideje tudatosan britbarát, németellenes irányba terelik, és az egész norvég sajtó brit ellenőrzés alatt áll. Hambro visszaél pozíciójával, és számos brit ügynök segítségével igyekszik Norvégiát brit befolyás alá, illetve teljes függőségbe vonni."

Churchill Norvégia elfoglalására vonatkozó terveit a Királyi Haditengerészet már elfogadta, és a következő hónapban befejezte az invázió előkészületeit. A veszély nagy volt. Ha a szövetségesek elfoglalják Norvégiát, repülőgépeik és hajóik közvetlen csapástávolságba kerülnek a Birodalomtól, és ipari életvonalát elvágják. Ha az ellenség Narvikban lenne, mindössze 133 mérföldre a szárazföldön Gaellivare-tól, Németország 15 millió tonna vasércéből 11 millió elveszne. Gaellivare volt Svédország legfontosabb bányászati komplexuma.

Hitler tudta nélkül a Királyi Haditengerészet Franciaországgal összejátszva április 8-ra ütemezte a semleges norvég vizek bányászatát. Már másnap parancsot adott az elleninvázió megkezdésére. Évekkel később a Führer azt mondta Walter Hewel nagykövetnek, hogy soha nem szállta volna meg Norvégiát, ha a német elfogószolgálat nem hallotta volna túl Winston Churchillt, aki azt mondta a francia prefektusnak, Paul Reynaud-nak, hogy a britek fogják előbb elfoglalni Norvégiát. Így riasztva Hitler azonnal mozgósította az északi csapást. A német és a szövetséges hadműveletek olyan szorosan párhuzamosan zajlottak, hogy erőik valójában a tengeren találkoztak, mielőtt bármelyikük partra szállhatott volna, amikor a brit *Glowworm* rombolót *Hipper admirális* elsüllyesztette, miután neki ment a nehézcirkálónak, és 120 láb hosszú vágást ejtett a hajó orrán.

Az invázió során a Luftwaffe ejtőernyősei elfoglalták a stavangeri repülőteret, a németek pedig a tengeren szálltak partra Oslóban ("az első metropolisz, amely az égből leereszkedett csapatoknak esett áldozatul" - Grunwald, 50), Kristiansandban, Bergenben, Trondheimben és a mindent eldöntő Narvikban. Norvég parti ütegek kalapács alá vették a Kriegsmarine *Bluecherét*, mielőtt az leszállhatott volna a csapatokról, majd torpedókkal végeztek az új nehézcirkálóval, amely felborult, és több mint ezer ember fulladt a vízbe. Eközben a brit tengeralattjáró, a

HMS *Truant* megtorpedózta és elsüllyesztette a *Karlsruhe* könnyűcirkálót. Másnap hat angol romboló meglepett tíz Kriegsmarine rombolót. Az ezt követő heves tüzharcban mindkét fél két hajót veszített.

Április 12-én a Királyi Haditengerészet nagy erőkkel jelent meg Narviknál, amelyet az Eduard Dietl vezérőrnagy vezetett kis létszámú Wehrmacht-katonák foglaltak el, akiknek a 3. hegyi (*Gebirgsjaeger*) hadosztály 2000 embere 25 000 szövetséges katonát próbált feltartóztatni. A francia és brit erők nagyszabású partraszállása már zajlott a Lofoten-szigeteken lévő Harstadnál, Narvikkal, Namsoszal és Aandalesnessel szemben. Két nappal korábban a Royal Navy rombolók betörték a kikötőbe, elsüllyesztve vagy súlyosan megrongálva minden ott lévő német hajót, köztük Dietl lőszerellátó teherhajóját is.

Három nappal később a hatalmas brit *Warspite* csatahajó, amelyet egy több hadihajóból álló flottilla támogatott, elsüllyesztette az összes megmaradt ellenséges hajót, valamint hét rombolót, anélkül, hogy jelentős károkat szenvedtek volna. Addigra a németek három cirkálót, kilenc rombolót, valamint egy tucatnyi kereskedőhajót veszítettek, köztük további két cirkálót és egy másik rombolót súlyosan megrongálva, szemben a Royal Navy könnyű veszteségével. A *Weserübung* hadművelet, ahogy a Wehrmacht Norvégiába történő invázióját nevezték, úgy tűnt, katasztrófa felé tart, míg Dietl *Gebirgsjaegerjei* teljesen el voltak vágva sarkvidéki veszteglőhelyükön, minden utánpótlás nélkül, egy számbeli túlerőben lévő ellenséggel szemben. Miközben a franciák és a britek a gyilkolásért indultak, Dietl rádión segítséget kért a Luftwaffétól. A segítség azonnal megérkezett, a Ju-52-esekből álló, ejtőernyős váltórepülőgépekből álló légihíddal, amely az első ilyen jellegű repülőgépek voltak. Hamarosan élelem, lőszer, sőt még erősítés is érkezett az ostromlott helyőrséghez ejtőernyősök formájában. A nemzetiszocialista innováció és bátorság ismét megfordította az egyébként reménytelen helyzetet.

Eljött a bosszú pillanata. Május elseje éppen ez volt a brit hadihajók számára, amelyek megsemmisítették a Narvikba ellátni próbáló német hajókat. Egy századnyi Stuka zuhanóbombázó és új Junkers Ju-88-as közepes bombázó jelent meg Harstad, a szövetségesek fő norvégiai kikötője felett. A gigantikus kikötői létesítményeket minden hasznavehetőséget kizáróan szétzúzták. A Luftflotte V harci gépei valkűrökként sikoltozva az égből elsüllyesztették a HMS *Curlew* nehézcirkálót, egy rombolóval és egy csapatszallítóval együtt. A csatahajó, a HMS *Resolution* és még két cirkáló súlyosan megrongálódva menekült Nagy-Britanniába, pedig ezek az egységek halálos Bofors pom-pom tüzérséggel voltak felszerelve, amely a háború leghatékonyabb légvédelmi ágyúi közé tartozott. Ez azonban csak a kezdet volt. A Stukák és Ju 88-asok egyre nagyobb számban süllyesztettek el vagy tettek tönkre minden szövetséges hadihajót a norvég vizeken. A RAF és a francia vadászgépek sietve indultak az elfogásukra, de a Messer-

schmitt-109-esek elverték őket.

Egy utolsó, végső erőfeszítéssel a francia-brit erők végül május 28-án elfoglalták Narvikot, miközben Dietl és védői a közeli hegyekbe vonultak vissza. Az ár azonban túl nagy volt, és Franciaország közelgő bukása arra kényszerítette a szövetségeseket, hogy majdnem olyan gyorsan elhagyják a várost, mint ahogy elfoglalták.

Aztán mindenki megdöbbenésére az angolok a többi szövetséges parancsnok értesítése nélkül hirtelen kiűritették Dél-Norvégiát, és a döbbent norvég és francia bajtársaikat hátrahagyták a partokon, amelyeken csavarodott, füstölgő hadianyagok hevertek. Nem ez volt az utolsó alkalom, hogy Britannia cserbenhagyta szövetségeseit. És nem is ez lett volna az utolsó alkalom, hogy erőit a tengerbe szorították. A németek, akik a levegő kivételével mindenhol túlerőben voltak, a modern idők egyik legkeményebben harcolt, briliáns, innovatív katonai hadjáratában felülmúlták a Norvégia elfoglalására tett kísérletét.

A nemzetiszocialista győzelem messzemenő jelentőségű volt, mert nemcsak meghiúsította az Észak-Németország megtámadására irányuló brit terveket, és biztosította a Birodalom létfontosságú svédországi vasércellátását, hanem a Kriegsmarine és a Luftwaffe számára példátlanul fontos támaszpontokat biztosított, ahonnan a szövetséges hajózás ellen tudott fellépni. Hitler norvégiai hadjárata bebizonyította, hogy ideológiai ihletésű harcosok egy elszánt csoportja - számbeli hátrányától függetlenül - képes felülkerekedni az egyébként elsöprő erejű, kevésbé motivált ellenségen.

Az NSDAP/AO a világ legnagyobb Nemzetiszocialista propagandaszállító!

Nyomtatott és online folyóiratok sok nyelven

Könyvek százai sok nyelven

Webhelyek százai sok nyelven

BOOKS - Translated from the Third Reich Originals!

www.third-reich-books.com

